

Kiểm Tâm

Contents

Kiểm Tâm	1
1.	1

Kiểm Tâm

Giới thiệu

Người có kiếm pháp thiên hạ vô địch, nhưng đâu mới chính là kiếm tâm của người. Vậy kiếm pháp c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kiem-tam>

1.

Gã có chút e dè nhìn Trác Vương Tôn đang đứng hiên ngang phía đối diện, gã thậm chí không dám xuất thủ, cũng không dám bỏ chạy. Trong tay Trác Vương Tôn là một thanh thiết kiếm nặng tới ba mươi ba cân, Vũ Thành Nghiệp biết, kiếm này tên là Khiếu Dương kiếm, chính là bội kiếm của huynh đệ tốt nhất của gã - Trần Mộ Tùng.

Gã biết tập quán dùng danh kiếm giết danh nhân của Trác Vương Tôn, trong lòng không ngăn nổi tuôn ra một đợt tự trào: Bọn gã vốn cùng nhau xưng là Tùng Lâm Song Nghĩa giang hồ hán tử, trong mắt Hoa Âm Các chủ, vẫn còn là danh nhân a.

Nhân thần của Trác Vương Tôn rất lạnh nhạt, dường như tại trung tâm của tầm nhìn, chỉ có mây trắng xa xăm. Lời nói của hắn cũng rất lạnh nhạt:

- Chủ nhân của Khiếu Dương kiếm nguyên là bằng hữu tốt nhất của người, nhưng y vĩnh viễn không biết được, năm đó kết hợp với Liên Vân Song Hồ ám toán y, chính là người. Do đó, ta mới dùng Khiếu Dương kiếm tới giết người.

Lời vừa nói ra, sắc mặt Vũ Thành Nghiệp lập tức trông như tro tàn. Việc này vốn không có kẻ thứ tư biết,

gã sau khi sự tình xảy ra chưa lâu, đã giết xong Liên Vân Song Hồ, sao hắn có thể biết được? Gã kinh hoảng ngược đầu lên, liền thấy con mắt lạnh lùng của Trác Vương Tôn.

Đó là con mắt khoáng tuyệt thiên hạ, đó là con mắt không của phàm trần, đó là con mắt xa xăm bát ngát, Vũ Thành Nghiệp gần như một chút nữa là run tới mức tan thành mây khói, gã đột nhiên trở lại được với thân thể, từ trên vách núi nhảy xuống dưới!

Gã thà ngã tan xương nát thịt, cũng không nguyện đối địch với cái kẻ không hề có chút tình cảm nào này!

Nhưng kiếm quang trong chớp mắt phá không mà tiến.

Kiếm quang không hề mạnh, nhưng đi được một phần, chỉ trong chớp mắt ấy gió đã tràn đầy khắp đỉnh núi, sau đó truyền lan ra xa. Trời đất bao la, thân như cát bụi, một kiếm này tùy tiện mà hóa thành lò lửa của trời đất, hoàn toàn chụp lấy Vũ Thành Nghiệp. Vũ Thành Nghiệp hoảng sợ kêu lớn một tiếng, đứng vào lúc tiếng kêu vừa cất lên, hai bắp chân gã đã bị chém rời khỏi thân thể, rồi tới cẳng chân gã, eo lưng gã, thân mình gã, cổ gã, cuối cùng là cái đầu gã. Thân thể gã từng phần từng phần một bị cắt đứt một cách chính tề, làm bạn đồng hành với tiếng kêu hoảng sợ thảm thiết này.

Gió chưa hề ngừng, Khiếu Dương kiếm đồng hành với thân thể phân tán của Vũ Thành Nghiệp rơi khỏi vách núi, Trác Vương Tôn không ban cho gã thêm một cái nhìn nào. Bởi vì hắn biết, thiết kiếm trong không trung tiếp tục xuyên qua thân thể Vũ Thành Nghiệp lại thành một khối chính tề, sau đó đóng đinh đinh xuống dưới đáy vực. Đây là võ công của hắn, kiếm pháp của hắn, không cần phải hoài nghi.

Sau đó, mục quang Trác Vương Tôn ngược lên, nhìn vào thân hình một người khác.

Nếu như không phải là mục quang của hắn, không ai có thể chú ý được sự tồn tại của người này.

Y tuyệt không tầm thường, tướng mạo y rất thanh lịch, thần thái y rất cao ngạo, y vốn là kẻ khiến người ta không chú ý không được, nhưng một khi đặt mình vào trong trời đất, y phảng phất như cùng với đám mây này, ngọn gió này dung hòa thành một thể, không phân biệt được nữa.

Thanh lịch của y, là thanh lịch của cảnh tùng đá núi; cao ngạo của y, là cao ngạo của mây trắng trời xanh.

Hiện tại, mục quang của Trác Vương tôn đang dừng lại trên mình y.

Võ công của y dù không đáng kể, nhưng trong giang hồ mỗi người đều biết, Chú kiếm đệ nhất đại sư Chung Thạch Tử không chỉ có thể đúc ra thanh kiếm tốt nhất thiên hạ, mà còn bình phẩm được kiếm pháp tinh vi nhất thiên hạ. Trác Vương Tôn tự nhiên cũng vì nhân quang của y mà đưa y đi theo, xem bản thân sát nhân.

Chung Thạch Tử từ từ nhắm mắt lại, thần tình có chút trầm lắng.

- Mười năm trước đây, ta từng được thấy kiếm pháp kiểu này của Các chủ.

Trác Vương Tôn không nói, vì hắn biết Chung Thạch Tử sẽ còn nói tiếp.

- Lúc ấy, môn phái mũi nhọn hùng mạnh nhất vẫn là Thiên La giáo, ta ái kiếm thành si, thế là lặng lẽ lên vào Thiên La giáo tổng đàn Tây Côn Luân sơn, muốn xem trộm kiếm pháp của Thiên La giáo chủ. Do ta luôn luôn tin rằng, chỉ có thông hiểu kiếm pháp mạnh nhất, mới có thể luyện ra kiếm tốt nhất, nhưng ta không nghĩ tới, ta bất ngờ thấy được kiếm pháp mà ta chưa từng tưởng tượng qua...

Y ngừng đầu lên, lát sau chìm đắm vào trong đoạn hồi ức đó, lẩm bẩm nói:

- Cái đó vốn không phải là kiếm pháp mà người có thể thi triển, Thiên La giáo cao thủ như mây, vậy mà đều thất bại dưới kiếm pháp này, cả Giáo chủ cũng không ngoại trừ. Ta sau khi chấn động, bất chấp tất cả xông tới, hỏi hắn đây là kiếm pháp gì, hắn khẽ mỉm cười, nói với ta, đây là Kiếm Tâm quyết. Hắn không tu kiếm ý, không tu kiếm khí, mà dĩ kiếm vi tâm, dĩ tâm vi kiếm. Ta nghe xong rồi, lập tức như si như ngốc, bởi vì ta yêu kiếm thành nghiện, nhưng thực sự chưa từng nghĩ tới khả năng dĩ kiếm vi tâm. Vài câu của hắn, khiến ta đối với đạo Chú kiếm có được lĩnh ngộ rất thâm sâu, từ đây ta rèn kiếm liền không dĩ hỏa dĩ đoàn, mà là dĩ tâm huyệt.

Mục quang y nhìn chăm chú Trác Vương Tôn.

- Kiếm pháp của ngài đã thiên hạ vô địch, bởi vì ngài cũng đã có kiếm tâm.

Trong mắt Trác Vương Tôn lộ ra một tia ý chế giễu.

- Có thể ta chưa từng tập luyện kiếm tâm.

Chung Thạch Tử khẽ mỉm cười, tận cùng trong vẻ mặt cười là ý thâm lương.

- Đạo trong thiên hạ như trăm sông cùng đổ về biển cả, tu luyện tới được cực điểm, đều là khác nhau chỉ phẳng phát thôi. Trên trời cao mới có thể mặc sức tung hoành, muốn đem đạo từ trong kiếm nói ra thật minh bạch khó lắm, chỉ có điều Các chủ có thể làm như thế nào nói như thế ấy.

Y nhìn thẳng vào mắt Trác Vương Tôn, giọng nói đột nhiên trầm lại.

- Hãy quý trọng người đó, không phải ai cũng đều có thể tìm được kiếm tâm của bản thân đâu.

Con mắt như mặt nước hồ của Trác Vương Tôn cũng không ngăn được một lớp gợn sóng lăn tăn.

- Người nói là, kiếm tâm của ta là vì một người?

Chung Thạch Tử không nhìn hấn nữa, chậm chậm đi xuống núi.

- Đệ đệ của ta luôn luôn muốn vượt qua ta, trở hành Chú kiếm đệ nhất nhân, nhưng hấn từ đó không hiểu rằng, sau khi rèn kiếm ta tình cảm tổn thương trái tim chết dần, rèn không phải là một thần binh sắc bén, mà là tình cảm của ta ... kiếm vô tình, người lại hữu tình, cao thủ vung thanh kiếm đó lên, chẳng phải tình chính ở đó sao?

Thân ảnh y bị thể núi quanh co che mất, mặt mờ trong trời đất xa xăm, Trác Vương Tôn đột nhiên từ tận đáy lòng trào lên một luồng lãnh ý.

Người có kiếm pháp thiên hạ vô địch, nhưng nòng mới chính là kiếm tâm của người.

Vậy kiếm pháp của người mạnh nữa rồi sao, dạng kiếm pháp vô địch này, người có khả năng khống chế đến đâu?

Cai trị cả thiên hạ như Trác Vương Tôn, lần đầu tiên, cảm giác được một chút lạnh giá, đồng thời, cơn phẫn nộ của hấn không kiềm chế nổi bùng phát.

Hấn là vương giả của thiên hạ, tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai, làm dao động kiếm cùng với uy nghiêm của hấn, kiếm tâm của hấn, nhất định là chính bản thân hấn, còn không thuộc về bất kỳ ai khác!

Ai, rốt cuộc là ai, lặng lẽ vô thanh vô tức mà dao động được uy nghiêm của hấn?

Sắc hồng nhạt như màu nước, phẳng phát ánh ban mai lan tỏa, hiện ra trong mắt hấn.

Hấn biết làm bận tâm vương vấn trái tim hấn, không phải Bộ Tiểu Loan, vậy nhất định là nàng.

Nhất định là nàng.

Trong lòng hấn bất chợt có hơn một phần ngạc nhiên, bắt đầu từ lúc nào, hấn bắt đầu vương vấn nàng? Chẳng lẽ nàng vĩnh viễn đi theo hấn, tuyệt đối không thể ly khai? Chẳng lẽ nàng luôn luôn với hấn gọi là tới, bảo là đi? Chẳng lẽ nàng quản lý khống chế hấn toàn bộ, giống y như sở hữu một người?

Lẽ nào, nàng, chẳng những, chỉ là, một, trong, ngàn vạn người đó?

Lần đầu tiên Trác Vương Tôn tự hỏi bản thân như vậy.

Điều này thực sự rất giống lời nói dóc do cổ công hư cấu nên, Trác Vương Tôn phải cười lạnh mới đúng, nhưng hấn lại phát giác bản thân cười không nổi.

Bởi vì, để chứng thực một điểm này mà hấn tới giết Vũ Thành Nghiệp.

Ngô Thanh Phong có thể lừa dối ta, nhưng Chung Thạch Tử không thể lừa dối ta, thanh kiếm trong tay ta cũng không thể lừa dối ta, càng quan trọng hơn nữa chính là, trái tim ta, không thể lừa dối ta.

Có lẽ trong trời đất này, hấn cần phải bảo vệ, không chỉ có một mình Bộ Tiểu Loan, còn có một người khác, người mà hấn luôn luôn cố ý không quan tâm đến.

Có lẽ, hần sớm ắt ước dự cảm được, nếu không dồn hết tâm trí để quên đi, xa cách nàng, không sớm thì muộn sẽ bị nhu tình của nàng ảnh hưởng?

Kiểm của người thiên hạ vô địch, nhưng kiếm tâm của người, chính là một người khác.

Nữ tử như bông sen hồng trên hồ nước, mờ ảo, không tranh với đời, mà nhẹ nhàng cải biến được tất cả...

Gió lạnh thổi trên ngọn núi hoang vu, Trác Vương Tôn rung mình tỉnh lại, hần tuyệt đối không cho phép sự tình như thế phát sinh!

Kiểm của hần chỉ là của hần, tuyệt đối không thuộc về bất kỳ ai khác! Kiếm tâm có lẽ chân đích là cảnh giới tối cao của kiếm, nhưng Trác Vương Tôn tuyệt đối không thể nhờ vào người khác để đạt tới được!

Từ từ, hần mỉm cười. Trong lòng hần đã có quyết định rồi. Hần toàn diện đối mặt với mối ôn tình này hoặc là sự tàn khốc, hần phải chứng thực cho trái tim hần, kiếm của hần - chỉ có hần, không chế được hết thấy mới là vương giả chân chính.

Hần nhất định phải thao túng toàn bộ sự sở hữu này, biến hóa của mỗi phân, mỗi hào, đều là ý thức của Trác Vương Tôn hần, tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai khác xen lẫn vào. Bởi vì chỉ có cách đó, hần mới có thể bảo vệ được toàn bộ những gì hần muốn bảo vệ.

Vậy còn ánh hồng nhạt như màu nước...

Bảy ngày, Trác Vương Tôn trong lòng có được một quyết định.

Bảy ngày này, ta yêu nàng thật đậm sâu, mỗi ngày tặng nàng một món quà, mỗi món quà đều là tim của ta, máu của ta. Trong bảy ngày, mỗi thâm tình mà ta có đều phơi bày ra cho nàng, bảo vệ nguyện vọng mà nàng có, dâng nàng trọn vẹn trái tim yêu.

Nhưng khi bảy ngày kết thúc, tình của ta cũng cùng lúc kết thúc, lúc đó, ta tặng nàng món quà cuối cùng, chính là cái chết của nàng.

Sinh với tử, tình với ái, đều nhất định không cách nào ảnh hưởng tới Trác Vương Tôn, bởi vì hần là vương giả, chỉ có thể thao túng tất cả, chứ vương giả không thể bị bất kỳ ai khác thao túng.

Bông hoa sen mờ ảo lặng lẽ nở, mặt nước mờ ảo uyển chuyển lưu động, làm nền cho dung nhan mờ ảo của Tương Tư. Nàng như thể được làm từ nước, thời gian lướt qua bên mình nàng, mà không tạo nên được bất kỳ ảnh hưởng nào với nàng.

Trác Vương Tôn từ từ bước tới bên nàng, trong mắt nháy lên, chỉ vậy hần mới có thể hiểu được sát ý. Sát ý đó cũng mới tức thì trôi qua, bởi vì hiện tại hần không muốn hạ sát Tương Tư.

Hần nhất định hướng vào trái tim của bản thân, tự mình chứng thực, nữ nhân này không thể khiến mình vẫn vương, sau đó, hần mới có thể hạ sát nàng.

Vương giả có thể nào lại lưu luyến cái sự thế tục này?

Ngô Thanh Phong, Chung Thạch Tử, Kiếm Tâm quyết, cái tất cả đều có, toàn là quy tắc của thế nhân, không cách nào ảnh hưởng tới hần. Phải chứng thực trái tim hần chỉ thuộc về bản thân hần, biện pháp tốt nhất chính là trước tiên chìm đắm sâu đậm vào bể ái của Tương Tư.

Sau đó, hần tiêu sái thoát ra, không nhiễm phải một chút gì.

Tình cảm của hần, kiếm pháp của hần, tất cả sở hữu của hần, đều chỉ thuộc về hần, không có ai có thể cùng chia sẻ. Sau đó, hần sẽ có được sức mạnh để bảo vệ.

Trác Vương Tôn xuất thủ, nắm lấy tay Tương Tư.

Trái tim Tương Tư đột nhiên đập nhanh hơn. “Bao nhiêu năm rồi, chàng lần đầu tiên chủ động nắm lấy tay ta ha?”

Trái tim Trác Vương Tôn cũng cuộn trào lên gì đó không rõ, bao nhiêu năm rồi, hần lần đầu tiên chủ động nắm lấy tay nàng à? Tay Tương Tư có đôi chút lạnh, giống như cánh hoa sen trên đầm vậy, nhưng là nắm lâu rồi, do biến hóa ra, tạo thành một đường vân phấn hồng.

Trác Vương Tôn chăm chú nhìn nàng, hẳn muốn nhìn rõ nữ nhân được Chung Thạch Tử gọi là Kiếm Tâm của hắn này.

Đây là nữ nhân duy nhất dám động chạm tới uy nghiêm của hắn sao? Đây là nữ nhân chan chứa sự thiện lương vô vị, mà hắn muốn bảo vệ sao?

Hải Thiên nhai, Mạn Đồ La trận, đỉnh Tuyết Vực, Trác Vương Tôn đột nhiên ý thức được, đại bộ phận trong sinh mệnh của hắn, không ngờ là nữ nhân này đều cùng với hắn chạy thoát.

Cách nghĩ này một lượt công kích mạnh mẽ vào sát ý của Trác Vương Tôn, sinh mệnh của hắn, không ngờ có đại bộ phận ký ức, để lại dấu ấn của nữ nhân này!

Hắn đột nhiên nhắm mắt lại, đem sát khí dâng cao trong tim biến thành nụ cười nhè nhẹ.

- Chúng ta ra ngoài đi dạo nào!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kiem-tam>